

גיליון מס. 2726 * ב' בתמוז תשפ"ב * 1 ביולי 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@outlook.com עורכת: שושנה שרקי

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• וחזרה לדגל כחול לבן

את הרשימות האלה על הדגלים התחלתי לכתוב עם ארועי מצעד הדגלים בירושלים, ועדיין לא כתבתי מהן התובנות והמסקנות שלי לגבי משמעות הדגל עבורי.

בינתיים אני רוצה לחזור לרשימה הראשונה שלי בנושא, בה הבאתי מיומנו של אבא, חייל בצבא הוד מלכותו ג'ורג' החמישי בזמן מלחמת העולם השנייה. כתבתי על המאבק של החיילים הארצישראליים על זכותם להניף, ליד דגל בריטניה את הדגל כחול לבן (עדיין לא הייתה מדינת ישראל ולא היה דגל ישראל).

בהמשך המלחמה הגיעו אבא וחבריו, עם הצבא הבריטי לאיטליה, ליתר דיוק לעיר הנמל בארי. בבארי הקימו ממועדון לחיילים הארצישראליים, אבא ניהל את המועדון. אל המועדון הגיעה בין השאר חנה סנש בדרכה לצניחה שממנה שבה לארץ כעבור חמש שנים בארון בהלוויה ממלכתית.

אבא לא הצטלם עם חנה סנש (לא היה אז "סלפי") אבל אחת התמונות האהובות עלי, היא תמונתו של אבא במרפסת של המועדון בעיר בארי עם דגל כחול לבן גדול.

• שישים פלוס

אנחנו, אריה ואני, כבר בני שישים פלוס פלוס, אבל בכל זאת השתתפנו בערב הנפלא שאירגנו עבור בני השישים פלוס ב"מפגש", שיפי ואירנה. התחלנו במזנון טעים ואסתטי, ויין בכוסות זכוכית, כמו שצריך לשתות יין.

אחר כך שמענו את הרצאתה של מירי קקון על משמעות הגיל. מירי, עד לפני שנה ניהלה את מרכז היום של ותיקי הגליל, והחליטה להתקדם הלאה בחיים, ונרשמה ללימודי דוקטורט בבית הספר לרפואה בצפת, להתמחות בנושא זקנה. ההרצאה שלה חידדה הרבה מרכיבים של הזדקנות טובה, ומבחינתי שניים מהם חשובים ביותר: המרכיב החברתי, הצוותא והיחד חשובים ביותר, ולא פחות מכך חשוב למצוא את המשמעות בחיים.

כולנו יודעים שוויקטור פרנקל כתב את הספר "האדם מחפש משמעות" בעקבות ניסיונותיו באושוויץ. הוא גילה שאם האדם מצליח למצוא משמעות בחייו, הוא יכול לעבור קשיים גדולים מאד.

בהחלט נושא למחשבה ולפעולה.

בהמשך לערב הזה מארגנת עמותת ותיקי הגליל פעילויות לבני 60 פלוס, בין השאר סדנא לקראת או סמוך לפרישה. אני פרשתי כבר לפני 17 שנה, ובהיותי בת שישים פלוס פלוס, יכולה רק להמליץ על השתתפות בסדנא.

תודה לשיפי ולאירנה. תודה לעמותת ותיקי הגליל.

• ציירו אותי בעתון

הבת שלי, חדוה, הפתיעה אותי בברכה מקורית ליום ההולדת שלי, ובה מצאתי את עצמי "הולכת לאיבוד" אצל ג'קי, האבא של "הציור השבועי לילד" חידה פופולרית מאד, המתפרסמת מידי שבוע במוסף 7 ימים של ידיעות אחרונות.

אז החדשות הטובות הן:

- א. אחרי ש"הלכתי לאיבוד" מצאו אותי הרבה מאד אנשים.
- ב. וזה העיקר – קבלתי כל כך הרבה הודעות ווטסאפ וטלפונים מאנשים, שבחלקם לא היה לי קשר אתם כבר זמן רב, ואפילו קבעתי כבר פגישות עם חלקם. וזה בהחלט מוסיף משמעות לחיים!

שבת שלום

תמר וולפין

פעילות שיא בכפר הנשיא

מחנן קיץ 2022

יוצא לדרך

יתקיים בתאריכים: 17-22/7/2022

שבוע המחנן המסורתי מיועד לילדי כיתות א'-ו' וכולל פעילות
שטח בשעות הבוקר ואחה"צ. ארוחות בוקר וצהרים, א"ש לילה,
טבילה בבריכה ועוד..

מחיר לאורח : 800 ₪ לפני מע"מ.

לפרטים נוספים והרשמה ניתן להתקשר לעיריית 053-2772006

על הדרך / הפינה של דודו

שבעים וחמש שנה לפרסום יומניה של אנה פרנק

גוגל הואיל בטובו להקדיש השבוע את הדודל שלו לציון 75 שנים לפרסום יומניה של אנה פרנק. להלן כמה אזכורים קטנים ולא יותר מדי חשובים על השינויים שחולל הזמן בדמותה של אנה פרנק.

1. אנה פרנק אחת ויחידה נוגעת ללבנו יותר מאותם רבים מספור אשר סבלו כמוה, אך דמותם נותרה בצל. אולי כך זה צריך להיות: אילו יכולנו לשאת את סבלם של כל בני האדם, לא היינו יכולים לבכות. (פרימו לוי, 1986)

2. ואריאציות על אנה פרנק:

אנה פרנק לא הייתה לבד. רישומיה של הציירת והמאיירת הצרפתית, אודט אלינה (Oddete Elina, 1991-1910) משנת שהותה במחנה העבודה אושוויץ על יד מחנה ההשמדה בירקנאו, 'בלי פרחים ובלי כתרים': אושוויץ- בירקנאו (תרגמה מצרפתית: חגית בת-עדה, בלוויית 12 ציורים מקוריים מאת המחברת, סמטאות ספרים: ירושלים 2011)

וכך מתארת אלינה לילה אחד בספטמבר:
בלילה ההוא בספטמבר, הייתי חייבת לצאת מהבלוק.
השמיים זהרו באורח יוצא מן הכלל.
המחנה השקוע בשינה היה מוצף דומייה גדולה ובהירה.
מעלינו הכול היה פתוח לרווחה.
יכולתי ליצור קשר עם כל כוכב לכת בשמיים.
הבטתי למטה, על המרחב הגדול הזה, המת.
אישה זקנה יצאה אף היא מהבלוק, נשענת על קב.
היא התקשתה מאוד לכרוע. ראיתי אותה עושה את צרכיה כמעט בעמידה,
מנופפת את הקב באוויר כמו דמות מחזון אחרית הימים, צללית על רקע הירח.
במרחק מה משם עלו להבות גדולות מהארובות אל השמיים.
זה היה לילה זך בספטמבר.
המשרפות היו מלאות עד אפס מקום בחומר בעירה אנושי,
מבחינה הגיונית, איני יכולה לטפח עוד תקווה שאשרוד.
אבל תחושה פנימית כלשהי, בלתי מודעת,
מעוררת בי תקווה מנוגדת לכל הגיון.

3. אנה פרנק שלנו:

כשהאופוזיציה עשתה לפני שנה תרגיל לקואליציה ז"ל והסתירה את גדי יברקן בתא המטען ברכב של יואב קיש, הוא סיפר לאחר מכן שבזמן שהיה כלוא בתא המטען הוא הרגיש קצת כמו אנה פרנק.

4. ונקנח בסיפור קטן על משולם ריקליס ופיה זאדורה :

השחקנית פיה זאדורה לאחר שנישאה למיליארדר היהודי ישראלי עתיר הממון משולם ריקליס, עלה בה רצון עז שהנ"ל, כדי להראות לה עד כמה הוא אוהב אותה, יממן בשבילה הפקה גדולה ויומרנית בברודוויי. מחזמר המבוסס על יומניה של אנה פרנק.

משולם ריקליס הוכיח שהוא אכן אוהב אותה ומימן את הפרויקט בנדיבות רבה. ופיה זאדורה גילמה את אנה פרנק ברגש רב ובעצמה רבה. וצופים שנכחו באחת ההופעות היחידות, שהתקיימו לפני שהמחזמר הורד בבהילות מן הבמה, סיפרו שפיה זאדורה שיחקה את אנה פרנק כל כך גרוע עד שכאשר הגרמנים נכנסו בהצגה לדירה לחפש יהודים, מהקהל צעקו להם איפה היא מסתתרת.

בצהרי היום

לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי: כי בוקר אנכי ובולס שקמים.

1. עמוס הוא אולי הנביא/קאובי הראשון בעולם שמכריז על כך בראש חוצות. הוא מתייצב באומץ מול אמציה, שמזמין אותו לברוח מן העיירה בעודו בחיים, ומטיח בו ללא מורא וללא משוא פנים "כי בוקר אנכי ובולס שקמים". ואז הוא שולף ראשון ויורה.

2. המעמד מזכיר מאוד את סיום הסרט "בצהרי היום" עם גרי קופר. ואגב לדעתי גרי קופר יכול היה להיות ליהוק מצוין לנביא עמוס.
ידיו מיובלות מבליסת שקמים, בנדנה אדומה ומיוזעת כרוכה לצווארו. אדם קשוח ורך בעת ובעונה אחת. איש ישר ובעל עקרונות שאינו מתפשר עליהם.

3. הנביא עמוס, גרי קופר ב'צהרי היום', המפרי בוגרט ב'נץ ממלטה'. קשוחים ועייפים, מצטלקים אך לא מוותרים, הם ממשיכים להיות נאמנים לדרכם הקשה ובהתאמה גם נאמנים לבדידותם. יש בזה הוד פתטי ופגיע והרבה מאוד בדידות.

4. במשך הרבה שנים לאורך המאה העשרים הייתה זאת דמותו הנשאפת של הגבר. גבר המגיה מערפילי הפילם נואר ולאחר שהוא נאבק על חייו באיזה קרב הירואי וחסר פשרות. בסופו של יום הוא כושל ושב אל הערפילים המצטעפים ואובד ונעלם בחיקם הצמרי והלח.

5. בסוף הסרט 'בצהרי היום' קיין (גרי קופר) נותר לבדו, כאשר הרכבת, ועליה ארבעת הפושעים המבקשים את נפשו, מגיעה לרציף. הוא עומד מול הארבעה מותש ועייף, אך אישתו איימי (גרייס קלי) הקווייקרית הפציפיסטית, אשר כבר יושבה ברכבת בדרכה אל מחוץ לעיירה ושמעה את קולות הקרב, החליטה להתייצב באומץ לצד בעלה. וכך כשהיא לוחמת עימו שכם אל שכם מצליח קיין להרוג את מבקשי נפשו. בסיום הקרב משליך קיין את כוכב השריף שלו אל הרצפה, ודורך עליו במגפו בבוז.

6. זוהי תמצית האמריקאיות התנ"כית במערכת רגל ממוגפת אחת. הלחימה ברעים עד הסוף (בעיקר שלהם אך לא תמיד), האישה הנאמנה שנטשה את המערכה ושובה ברגע האחרון להתייצב לצידו של הגיבור הבודד

וביחד הם גוברים על הטינופת. הכול פשוט על גבול הפשטנות והכל בשחור לבן. ממש כפי שהאמריקאים תופסים את המציאות. בשחור ובלבן. בעיקר בשחור נגד לבן.

7. אך תמיד נזכור את הנביא עמוס הבוקר הראשון המתועד בהיסטוריה של התרבות האנושית...

כי בוקר אָנְכִי וּבּוֹלֵם שְׁקָמִים

פינת הקריקטורה השבועית:

שישי קהילתי

אגף רווחה מזמין אתכם לסדנה
נוספת במסגרת:

מה באמת אתם יודעים על צחוק?

עם ד"ר מעיין בכר

יום שישי, 15.07

10:00-11:30 📍 במועדון

בהרצאה "אם לא נצחק נשתגע"

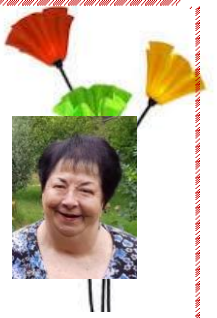
אספר לכם כיצד הומור עוזר לי
בסיטואציות מורכבות של חדר מיון.
נדבר על הצחוק והשפעתו על הגוף
והבריאות, מה תפקיד הצחוק בחיי החברה
ואיך אנחנו יכולים לשלוו בחיי היום יום שלנו.
וכמובן שנתרגל את הצחוק...
הלכה למעשה.

מי אני?

ד"ר מעיין בכר - אמא, רופאה
בחדר מיון, מטפלת ברפואה סינית,
מדריכת יוגה צחוק וליצנית רפואית

לא לשכוח, אם לא נצחק אכ נשתגע!

משולחן העורכת / שושנה שרקי

בְּנֵאָדָם / נַעַם חוֹרֵב

זֶה לֹא עֲנִיִּין שֶׁל פּוֹלִיטִיקָה, תְּבִין -
 זֶה לֹא קִשּׁוּר לְשִׁמְאָל אוֹ יָמִין
 זֶה לֹא עֲנִיִּין שֶׁל גִּיל אוֹ שֶׁל דָּת
 אוֹ אִיזָה פְּתֵק תַּשִּׁים בְּבַחֲרֵירוֹת עוֹד מַעֵט

זֶה לֹא עֲנִיִּין שֶׁל מָה נָכוֹן אוֹ לֹא נָכוֹן
 זֶה לֹא קִשּׁוּר לְכַלְכֵּלָה אוֹ בִּיטְחוֹן
 זֶה לְבָלוֹעַ אֶת הָרוֹק וְלִסְפּוֹר עַד חֲמֵשׁ
 לִפְנֵי שְׁאֵתָה פּוֹתֵחַ בָּאֵשׁ
 זֶה לְזַכּוֹר שֶׁהַכּוֹל כָּאן גַּם כִּכָּה נִפְיץ
 זֶה לְהַנִּיחַ אֶת הַנֶּשֶׁק לִפְנֵי שְׁתַּפְּצִיץ

זֶה לְבָרוֹר כָּל מִילָה,
 לְרַכֵּךְ אֶת הַלֵּב
 לִפְנֵי שְׁאֵתָה הוֹפֵךְ אֶחָ לְאוֹיֵב
 זֶה לְזַכּוֹר שְׁאֲנַחֲנוּ,
 כּוֹלֵנוּ, שׁוֹנִים
 יֵשׁ טִירוֹף שֶׁם בַּחוּץ
 לֹא צָרִיךְ גַּם בְּפָנִים

זֶה לְסַגּוֹר אֶת הַפֶּצַע
 לַעֲצוֹר אֶת הַדָּם
 זֶה לֹא עֲנִיִּין שֶׁל פּוֹלִיטִיקָה,
 זֶה עֲנִיִּין שֶׁל לְהִיּוֹת בְּנֵאָדָם.

